

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

نگاهی به کارنامه حقوق بشری ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه (۹)

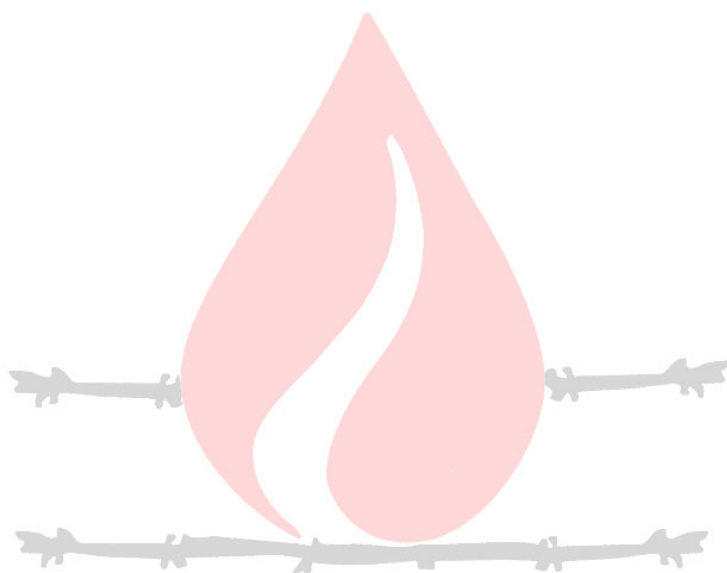
گزارش راهبردی ۱۴۰۱/۴۲

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

تیرماه و مردادماه ۱۴۰۱

۱۴۰۱۰۰۴۰۴۲

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

درآمد

در این گزارش تحولات مربوط به موارد نقض حقوق بشر در کشورهای ایالات متحده آمریکا، کانادا، بریتانیا و فرانسه در تیر ماه و مرداد ماه ۱۴۰۱، بر اساس مقالات، گزارش‌ها، بیانیه‌ها و اخبار آشکار به دست آمده از سازمان‌های حقوق بشری مردم‌نهاد و بین‌المللی و رسانه‌های گروهی^۱ مورد بررسی قرار گرفته است. محورهای مهم این بررسی به صورت خلاصه به شرح زیر است:

*ایالات متحده آمریکا

۱- ضرورت تحویل اسناد مربوط به روند نظارت بر تظاهرات حمایت از سیاه‌پوستان از سوی پلیس نیویورک

سازمان عفو بین‌الملل در گزارشی در روز دوشنبه ۱۰ مرداد ماه ۱۴۰۱، از صدور حکم دیوان عالی نیویورک به نفع شکایت مطرح شده از سوی این سازمان و نهاد پروژه «بررسی فناوری نظارتی» - گروه حامی حقوق مدنی و حریم شخصی - در سال ۲۰۲۱ میلادی خبر داده که بر مبنای آن اداره پلیس نیویورک موظف به آشکار ساختن ۲۷۰۰ فقره سند و پست الکترونیکی از ماه مارس سال ۲۰۲۰ تا ماه سپتامبر سال ۲۰۲۱ میلادی، در رابطه با چگونگی استفاده از فناوری تشخیص چهره علیه تظاهرات موسوم به «جان سیاه‌پوستان ارزشمند است» شده است.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^۱ سازمان عفو بین‌الملل (Amnesty International)؛ سازمان دیده‌بان حقوق بشر (Human Rights Watch)؛ روزنامه لو موند (Le Monde)؛ نشریه پولیتیکو (Politico)؛ روزنامه ایندپندنت (Independent)؛ پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور (Middle East Monitor (MEMO))؛ روزنامه گاردین (The Guardian)؛ نشریه کانورسیشن (The Conversation)؛ شبکه خبری فرانس ۲۴ (France 24)؛ رادیو بین‌المللی فرانسه (Radio France Internationale)؛ شبکه خبری دوپچه وله (Deutsche Welle)؛ شبکه خبری سی.ان.ان (CNN New)؛ شبکه خبری یورونیوز (Euronews)؛ شبکه خبری بی.بی.سی (BBC.Com)؛ شبکه خبری الجزیره (Aljazeera)؛ خبرگزاری آناتولی (Anadolu Agency) و کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی (International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICFUAE)).

این گزارش ضمن اشاره به درخواست شهروندان نیویورک جهت بهره‌مندی از عدالت نژادی، بر حق آن‌ها در زمینه آگاهی از جزئیات کامل استفاده پلیس این شهر از فناوری تشخیص چهره در دوران برگزاری این تظاهرات تأکید نموده است.

به عبارت دیگر، حکم صادر شده از سوی دیوان عالی، قانون‌شکنی پلیس نیویورک را با توجه به امتناع آن از افشاء اطلاعات در این رابطه به رسمیت شناخته و گامی چشمگیر در راستای ناگزیر نمودن این نهاد اجراء قانون به مسئولیت‌پذیری به دلیل استفاده از نظارت تبعیض‌آمیز به شمار می‌آید.

از منظر سازمان عفو بین‌الملل، فناوری تشخیص چهره منجر به رو به وخامت نهادن اقدامات تبعیض‌آمیز نیروهای پلیس شده و به عنوان ابزار نظارت جمعی از بهره‌مندی شهروندان از حق مشارکت آزاد و ایمن در تجمعات مسالمت‌آمیز ممانعت به عمل می‌آورد. این در حالی است که جوامع سیاه‌پوست و اقلیت در این رابطه بیشتر مورد هدف قرار می‌گیرند.

این گزارش یادآور می‌شود که پژوهش انجام شده توسط سازمان عفو بین‌الملل و سایر نهادهای حقوق بشر در ماه فوریه سال جاری میلادی حاکی از این امر بود که ساکنان برخی از مناطق نیویورک که روند ایست - بازرسی‌های پلیس را افزون‌تر از سایر شهروندان تجربه می‌کنند، بیش‌تر نیز در معرض فناوری تهاجمی تشخیص چهره قرار می‌گیرند - مناطقی که بخش عمده‌ای از ساکنان آن را شهروندان رنگین‌پوست تشکیل می‌دهند.

سازمان عفو بین‌الملل در پایان این گزارش خواهان اعمال ممنوعیت کامل در قبال استفاده، توسعه، تولید، فروش و صادرات فناوری تشخیص چهره به منظور انجام نظارت‌های جمعی از سوی حکومت‌ها و یا بخش خصوصی شده است.^۲

^۲ گزارش سازمان عفو بین‌الملل. قابل بازیابی در لینک:

۲- مهاجران سیاه‌پوست محبوس در زندان‌های آمریکا در معرض سوءاستفاده و

بی‌اعتنایی

روزنامه گاردین در گزارشی تفصیلی در روز جمعه ۳۱ تیر ماه ۱۴۰۱، به حبس بیش از ۴ هزار و ۵۰۰ مهاجر سیاه‌پوست در بازداشتگاه‌های اداره مهاجرت و امور گمرکی ایالات متحده اشاره و خاطر نشان کرده است که بر اساس آمارهای پایگاه داده‌های این اداره حدود ۲۵ هزار زندانی در زندان‌های این نهاد در سراسر کشور محبوس شده‌اند که البته اطلاعات دقیقی در زمینه جمعیت‌شناسی آن‌ها در دست نیست.

برآوردهای سازمان‌های مردم‌نهادی چون، «آزادی برای مهاجران» و «اتحاد سیاه‌پوستان برای مهاجرت عادلانه» حاکی از آن است که مهاجران سیاه‌پوست با میزان افزون‌تری از اخراج از کشور، سوءاستفاده‌های جنسی، جسمی، پزشکی و روحی و همچنین حبس در سلول‌های انفرادی مواجه می‌شوند.

گفتنی است که سازمان «آزادی برای مهاجران» تنها در ماه گذشته میلادی (ژوئن) بیش از ۲ هزار و ۱۰۰ شکایت از سراسر کشور دریافت نموده که بیشترین موارد آن به اقدامات تبعیض‌آمیز علیه سیاه‌پوستان اختصاص یافته است، که از جمله می‌توان به تفتیش‌ها و بازرسی‌های بدنی قهری، استفاده از اسپری فلفل، حبس در سلول انفرادی و بی‌اعتنایی‌های

پزشکی اشاره کرد.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

بنا بر مشاهدات این نهاد مدنی، نظام مهاجرتی ایالات متحده مملو از نابرابری‌ها است، چرا که ریشه آن در بیگانگی‌ها و نژادپرستی نهفته است، به گونه‌ای که این ناعدالتی‌ها بسیار عادی جلوه کرده و در میان فرآیندهای روزمره به دست فراموشی سپرده شده‌اند. از منظری دیگر می‌توان گفت که اقبال متوسط مردم آمریکا برای مهاجران سیاه‌پوست ارزش انسانی قائل نیستند.

از سوی دیگر اتحادیه آزادی‌های مدنی آمریکا با ارسال نامه‌ای به دولت بایدن خواستار تعطیلی بازداشتگاه‌های اداره مهاجرت و امور گمرکی در این کشور به دلیل موارد فزاینده نقض حقوق بشر و حقوق مدنی، رفتارهای غیرانسانی، دسترسی نامناسب و ناکافی به

مشاور و خدمات درمانی و پزشکی و موارد نقض قوانین فدرال، از جمله حذف ویدئوهای دوربین‌های نظارتی در این اماکن شده است - مواردی که نقض موازین این نهاد مهاجرتی نیز به شمار می‌آید.

همچنین مطالعه نشریه «مجازات و جامعه» در سال ۲۰۲۰ میلادی نشان می‌دهد که مهاجران سیاه‌پوست ۶ برابر سایر زندانیان در سلول‌های انفرادی محبوس می‌شوند. بر اساس گزارش روزنامه گاردین، هدف قرار دادن مهاجران سیاه‌پوست از سوی مأموران اداره مهاجرت از سال ۱۹۹۶ میلادی و همزمان با اقدام دولت بیل کلینتون به حبس مهاجران فاقد اسناد و مدارک، در پی تصویب قانون مبارزه با تروریسم و مجازات کارآمد اعدام آغاز شده و این قانون ارتباط میان نظام کیفری حقوقی و نظام مهاجرت را افزایش داده است.

به عبارت دیگر قانون مزبور میزان نابرابری‌ها در اقدامات پلیس در قبال مهاجران سیاه‌پوست را افزون‌تر و آن‌ها را با حبس و اخراج از کشور مواجه نموده است - رنگین‌پوستانی که پیشاپیش بیش از سایر نژادها در معرض اقدامات تبعیض‌آمیز نیروهای پلیس قرار داشته‌اند.^۳

۳- درخواست ۴۶ نماینده کنگره از دولت ایالات متحده جهت حمایت از کشاورزان کودک سازمان دفاع از قربانیان خشونت

به گزارش سازمان دیده‌بان حقوق بشر در روز پنج‌شنبه ۳۰ تیرماه (۱۴۰۱، ۴۶) تن از اعضای مجلس نمایندگان کنگره آمریکا از مارتی والش^۴ وزیر کار دولت این کشور، درخواست کرده‌اند تا مقررات جدیدی را در راستای حمایت از کشاورزان کودک وضع نماید. این گزارش ضمن به شمار آوردن کشاورزی به عنوان خطرناک‌ترین شغل برای کودکان کار در ایالات متحده، یافته‌های مطالعه انجام شده از سوی دولت آمریکا در سال ۲۰۱۸

^۳ گزارش روزنامه روزنامه گاردین. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.theguardian.com/us-news/2022/jul/22/ice-black-immigrants-abuse-medical-neglect>
^۴Marty Walsh

میلادی را خاطر نشان نموده که بر اساس آن در بخش کشاورزی در قیاس با صنایع دیگر کودکان بیشتری جان خود را از دست می‌دهند؛ به گونه‌ای که بیش از نیمی از تمامی مرگ‌های ناشی از کار در میان کودکان، در فاصله سال‌های ۲۰۰۳ تا ۲۰۱۶ میلادی، در بخش کشاورزی به وقوع پیوسته و این در حالی است که کشاورزان کودک تنها ۳ درصد از کودکان کار این کشور را تشکیل می‌دهند.

بنا بر این گزارش، وجود نواقص منسوخ در قوانین و مقررات کار ایالات متحده این امکان را برای کودکان این کشور فراهم آورده تا از سنین پایین و برای ساعت‌های متمادی در بخش کشاورزی، بیش از سایر صنایع، مشغول به کار شوند، چرا که قانون این اجازه را به کارفرمایان می‌دهد تا کودکان ۱۲ ساله را جهت کار در مزارع با وسعت‌های متفاوت و برای ساعت‌های نامحدود به استخدام درآورند، با این شرط که اجازه والدین را کسب نموده و از تحصیل بازمانند.

سازمان دیده‌بان حقوق بشر با بسیاری از کودکانی مصاحبه کرده که به مدت ۱۲ تا ۱۴ ساعت در روز به کار در مزارع، در گرمای طاقت‌فرسا و بدون دریافت هر گونه آموزش در زمینه مسائل ایمنی یا برخورداری از تجهیزات حمایتی مشغول به کارند. گفتنی است که در بخش کشاورزی، کودکان زیر ۱۸ سال نیز می‌توانند وظایفی را که «پرمخاطره» به شمار می‌آیند، بر عهده بگیرند، در حالی که جهت انجام کارهای مشابه در صنایع دیگر باید به سن ۱۸ سالگی رسیده باشند.

بر اساس این گزارش، اگر چه اعضاء کنگره جهت رفع نواقص قوانین کار در ایالات متحده ابراز امیدواری نموده‌اند، اما این روند نیازمند اتخاذ اقدامات مبرم از سوی وزارت کار، از جمله تعیین مشاغل خطرناک برای کودکان زیر ۱۶ سال است، با توجه به این که فهرست کنونی مشاغل پرمخاطره به مدت بیش از ۵۰ سال است که به روزرسانی نشده و به عنوان مثال کودکان را از کار در مزارع تنباکو که خطر جذب سم این محصول از طریق پوست برای‌شان وجود دارد، منع نمی‌کند.

این گزارش در پایان، وزیر کار ایالات متحده را ملزم به بررسی درخواست اعضاء کنگره جهت آغاز فرآیند نوین قانون‌گذاری در این زمینه مبتنی بر لحاظ کردن نظرات کارشناسان سلامت و ایمنی و نمایندگان جوامع کشاورز نموده، با توجه به این که سلامت و حیات هزاران کودک این کشور در گرو این اقدام است.^۵

۴- تداوم افزایش حوادث نفرت‌پراکنانه در قبال آمریکایی‌های آسیایی تبار

به گزارش روزنامه گاردین در روز پنج‌شنبه ۳۰ تیر ماه ۱۴۰۱، مطالعه جدید سازمان «مقابله با نفرت‌پراکنی علیه آمریکایی‌های آسیایی‌تبار و ساکنان جزایر پاسیفیک» نمایانگر تداوم افزایش حوادث نفرت‌پراکنانه علیه آمریکایی‌های آسیایی‌تبار بوده و در فاصله ماه مارس سال ۲۰۲۰ تا ماه مارس سال ۲۰۲۲ میلادی، وقوع بیش از ۱۱ هزار و ۴۰۰ مورد رویداد نفرت‌پراکنانه علیه این دسته از شهروندان ایالات متحده گزارش شده است.

یافته‌های این مطالعه حاکی از افزایش متداوم آزار و اذیت، سوءاستفاده‌های کلامی و گفتمان‌های نفرت‌پراکنانه در جوامع آسیایی از آغاز شیوع بیماری کووید - ۱۹ بوده و در سال ۲۰۲۱ میلادی - نخستین سال شیوع این بیماری - بیش از ۹ هزار مورد از این دست حوادث از سوی این سازمان شناسایی شده است.

از سوی دیگر مطالعه جداگانه انجام شده از سوی «مرکز مطالعه نفرت و افراط‌گرایی» نشان می‌دهد که جرائم نفرت‌پراکنانه علیه آمریکایی‌های آسیایی‌تبار در فاصله سال ۲۰۲۰ تا

۲۰۲۱ میلادی، ۳۳۹ درصد افزایش داشته است.

بر اساس مطالعه سازمان «مقابله با نفرت‌پراکنی علیه آمریکایی‌های آسیایی‌تبار و ساکنان جزایر پاسیفیک» دو سوم از حوادث گزارش شده به این نهاد در فاصله سال‌های ۲۰۲۰ تا ۲۰۲۲ میلادی، شامل آزار و اذیت‌های کلامی و نوشتاری شده و از هر ۵ حادثه، دو مورد در اماکن عمومی به وقوع پیوسته است. همچنین زنان آسیایی‌تبار دو برابر مردان وقوع این

^۵ گزارش سازمان دیده‌بان حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

دست حواث را گزارش داده‌اند. از سوی دیگر حملات فیزیکی ۱۷ درصد از این وقایع را شامل شده که تقریباً یک مورد از هر ۱۰ مورد آن در فضاهای عمومی رخ داده است. همچنین، پیمایش ملی مشترک انجام شده توسط سازمان «مقابله با نفرت پراکنی علیه آمریکایی‌های آسیایی‌تبار و ساکنان جزایر پاسیفیک» و نهاد «داده‌ها و اطلاعات ادلمن»^۷ نمایانگر آن است که از هر ۵ شهروند آمریکایی آسیایی‌تبار و ساکنان جزایر پاسیفیک، یک تن در دو سال گذشته حادثه‌ای نفرت‌پراکنانه را تجربه کرده است. این مطالعه همچنین نشان می‌دهد که این تجارب به افزایش هراس در این زمینه دامن زده و نزدیک به نیمی از پاسخ‌دهندگان دچار افسردگی و اضطراب شده‌اند.

گفتنی است که ایالت کالیفرنیا که بزرگترین جمعیت آمریکایی‌های آسیایی‌تبار را در خود جای داده است، بیش از ۴ هزار مورد از این دست حوادث را تجربه کرده – بالاترین آمار رخداد این گونه وقایع – و پس از آن ایالت‌های نیویورک و واشنگتن قرار گرفته‌اند. در ادامه این گزارش آمده است که جو بایدن در واکنش به افزایش این نوع خشونت‌ها، در ماه مارس سال ۲۰۲۱ میلادی، قانون جرائم نفرت‌پراکنانه مبتنی بر ترغیب نیروهای پلیس به بهبود روند گردآوری داده‌ها در زمینه حوادث نفرت‌پراکنانه و اتخاذ اقدامات مناسب‌تر جهت ممانعت از وقوع این حوادث و پاسخ به آن را امضاء نموده است.

اما منتقدان بر این باورند که قانون مزبور در رابطه با ریشه‌یابی این خشونت‌ها ناکارآمد عمل کرده و همچنین می‌تواند به افزایش حضور نیروهای پلیس در این جوامع منجر شود. نویسندگان این گزارش در پایان از مقام‌های ایالات متحده درخواست نموده‌اند تا حمایت‌های حقوق مدنی را تا به آن‌جا گسترش دهند که حوادث به وقوع پیوسته در اماکن عمومی را نیز شامل شود، دوره‌های مطالعاتی قومیتی در زمینه تاریخ آمریکایی‌های آسیایی‌تبار را توسعه بخشند، از بهبود وضعیت قربانیان و بازماندگان این حوادث حمایت نمایند و از اعمال خشونت پیش از وقوع آن ممانعت به عمل آورند.^۷

^۷Edelman Data & Intelligence

^۷گزارش روزنامه گاردین. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.theguardian.com/us-news/2022/jul/21/asian-americans-hate-incidents-study>

۵- آزادی زندانی دیگری از زندان گوانتانامو پس از گذراندن ۲۰ سال حبس بدون برگزاری محاکمه

به گزارش شبکه خبری سی.ان.ان در روز چهارشنبه ۲۹ تیر ماه ۱۴۰۱ و بنا بر اسناد وزارت دفاع ایالات متحده، خالد احمد قاسم پس از گذراندن ۲۰ سال حبس در زندان گوانتانامو، تبرئه و آزاد شد.

بنا بر گزارش سازمان حقوق بشری رپریو^۹، قاسم، از اتباع یمن، در ماه دسامبر سال ۲۰۰۱ میلادی بازداشت و در ماه مه سال ۲۰۰۲ به زندان گوانتانامو انتقال یافت.

گزارش شبکه خبری سی.ان.ان حاکی از آن است که هیأت بررسی دوره‌ای - نهاد حکومتی متشکل از نمایندگان ۶ سازمان فدرال آمریکا و مسئول تصمیم‌گیری در زمینه لزوم تداوم حبس زندانیان در زندان گوانتانامو - اعلام نمود که حبس قاسم دیگر ضرورتی نداشته، با توجه به این که وی تهدید قابل ملاحظه‌ای برای امنیت ملی ایالات متحده به شمار نمی‌آید.

این در حالی است که بنا بر اظهارات وکیل قاسم، وی به مدت دو دهه بدون هر گونه تفهیم اتهام یا محاکمه در زندان گوانتانامو محبوس بوده است.

لازم به ذکر است که در پی تبرئه زندانیان این بازداشتگاه، دولت ایالات متحده باید ترتیبات لازم جهت انتقال آن‌ها به کشوری دیگر را به انجام برساند، پیش از این که آن‌ها از این زندان آزاد شوند، از این رو قاسم تا زمان اجرایی شدن این تدارکات باید همچنان در حبس باقی بماند.

بر اساس بیانیه مطبوعاتی سازمان حقوق بشری رپریو، قاسم در دوران حبس خود به شدت مورد شکنجه قرار گرفته و یکی از ۲۰ زندانی تبرئه شده است که همچنان محبوس مانده است.

گفتنی است که در مجموع ۳۴ زندانی همچنان در زندان گوانتانامو به سر می‌برند^۹.

^۹Reprieve

^۹ گزارش شبکه خبری سی.ان.ان. قابل بازیابی در لینک:

<https://www.cnn.com/2022/07/20/politics/guantanamo-detainee-cleared-for-release/index.html>

۶- محکومیت اقدام رژیم اسرائیل در قبال سازمان‌های مردم‌نهاد فلسطینی، از سوی شماری از نمایندگان کنگره آمریکا

به گزارش شبکه خبری الجزیره در روز دوشنبه ۲۷ تیر ماه ۱۴۰۱، گروهی از قانون‌گذاران ایالات متحده از دولت جو بایدن درخواست نموده‌اند تا اقدام رژیم اسرائیل به قرار دادن ۶ سازمان حقوق بشری فلسطینی در فهرست «گروه‌های تروریستی» را علناً مردود به شمار آورد. بر اساس این گزارش، ۲۱ تن از نمایندگان دموکرات کنگره آمریکا در نامه‌ای خطاب به آنتونی بلینکن، وزیر خارجه و آوریل هینز، مدیر آژانس اطلاعات ملی این کشور، فقدان شواهد لازم جهت اثبات اتهامات وارده از سوی رژیم اسرائیل علیه این سازمان‌ها را مورد نکوهش قرار داده‌اند.

این نامه ایالات متحده را ملزم به اعتراض متداوم علیه اقدامات کشورهای ناموده که در صدد تضعیف جامعه مدنی و فعالیت‌های مبرم سازمان‌های بشردوستانه هستند، ضمن تأکید بر این که قانون مبارزه با تروریسم نباید در قبال فعالیت‌های حقوق بشری و بشردوستانه مشروع اعمال شود.

در بخش دیگری از این نامه آمده است که روش‌های سرکوب‌گرانه‌ای چون، مجرم به شمار آوردن سازمان‌ها نباید در راستای سرکوب حق آزادی تشکیل اجتماعات و یا مخالفان سیاسی،

همچنین تحدید فعالیت‌های صلح‌آمیز جامعه مدنی مورد استفاده قرار گیرد.

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

لازم به یادآوری است که وزارت دفاع رژیم اسرائیل در ماه اکتبر سال ۲۰۲۱ میلادی، ۶ سازمان سرشناس حقوق بشری و جامعه مدنی فلسطینی^{۱۱} را به دلیل ارتباط ادعایی با شاخه سیاسی سازمان آزادی‌بخش فلسطین در فهرست سیاه قرار داده و عملاً آن‌ها را منحل نموده است.

بنا بر این گزارش، سازمان‌های فلسطینی یاد شده به همکاری با زنان و دختران فلسطینی، کودکان، خانواده‌های کم‌درآمد، زندانیان و فعالان جامعه مدنی پرداخته و ضمن ارائه

^{۱۱}Avril Haines

^{۱۲}Al-Haq, Defence for Children International-Palestine, the Bisan Center for Research and Development, the Union of Palestinian Women's Committees, the Union of Agricultural Work Committees and Addameer

خدمات مستقیم به آنها، سوءاستفاده‌های حقوق بشری صورت پذیرفته از جانب مقام‌های اسرائیلی و فلسطینی را مورد نظارت قرار می‌داده‌اند.

در این نامه از مقام‌های دولت بایدن درخواست شده تا ضمن بررسی اقدام رژیم اسرائیل و شواهدی که در راستای توجیه آن به واشنگتن ارائه نموده، اقدام مزبور را مردود به شمار آورده و از این رژیم درخواست نمایند تا از اقدام خود صرف‌نظر کند.

مطابق با گزارش شبکه خبری الجزیره، در ماه‌های گذشته مجامع بین‌المللی و دولت‌های خارجی متعددی این اقدام رژیم اسرائیل را مورد محکومیت قرار داده‌اند، در حالی که واشنگتن همچنان موضع شفافی در قبال آن اتخاذ ننموده است.

گفتنی است که بایدن و مشاوران عالی وی از زمان تصدی دولت ایالات متحده از ماه ژانویه سال ۲۰۲۱ میلادی، از انتقاد آشکارا از رژیم اسرائیل امتناع ورزیده‌اند، در حالی که متحدان اروپایی واشنگتن در زمینه عدم پذیرش اقدام این رژیم در قبال سازمان‌های مردم‌نهاد فلسطینی شفاف‌تر عمل کرده و آن را مردود به شمار آورده‌اند. همچنین کمیسیون اروپا به تازگی تأمین بودجه برای این سازمان‌ها را پس از ماه‌ها تعلیق از سر گرفته است.

در پایان این گزارش می‌خوانیم که شورای حقوق بشر سازمان ملل نیز این تصمیم رژیم اسرائیل را محکوم نموده و دیگر نهادهای حقوق بشری، همچون سازمان عفو بین‌الملل و دیده‌بان حقوق بشر در بیانیه‌ای مشترک آن را دهشتبار و ناعادلانه خوانده‌اند.^{۱۲}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

*کانادا Organization for Defending Victims

۱- درخواست جوامع بومی کانادا از پاپ فرانسیس جهت کمک به تحقق عدالت

به گزارش روزنامه ایندپیندنت در روز چهارشنبه ۵ مرداد ماه ۱۴۰۱، جوامع بومی کانادا ضمن استقبال از عذرخواهی پاپ فرانسیس بابت فجایع همسان‌سازی اجباری، آزار و اذیت و مرگ کودکان بومی در مدارس شبانه‌روزی این کشور، از رهبر کاتولیک‌های جهان درخواست کرده‌اند تا با صدور مجوز دسترسی به اسناد کلیسا و کمک به استرداد یک

^{۱۲} گزارش شبکه خبری الجزیره. قابل بازیابی در لینک:

کشیش ۹۳ ساله متهم به سوءاستفاده جنسی، به روشن شدن ابعاد فجایع مدارس شبانه‌روزی سابق و اجراء عدالت کمک نماید.

گفتنی است که پاپ فرانسیس در جریان سفر خود به کانادا، در روز دوشنبه ۳ مرداد ماه، با حضور در محل یکی از مدارس شبانه‌روزی سابق در استان آلبرتای کانادا، از نقش کلیسا در فجایع به وقوع پیوسته در مدارس شبانه‌روزی سابق در قبال کودکان و خانواده‌های بومیان این کشور به طور رسمی عذرخواهی کرد.

بر اساس این گزارش، در این مراسم، چهار تن از رهبران جامعه بومیان کانادا پاپ را همراهی کردند و هزاران نفر از بومیان این کشور نیز در محل مدرسه شبانه‌روزی سابق بومیان ارمینسکین حضور یافتند.

با این همه، شماری از بازماندگان قربانیان این مدارس، عذرخواهی رسمی پاپ را ناکافی دانسته‌اند. به عنوان مثال، ایولین کورکماز، یکی از بازماندگان مدارس شبانه‌روزی کانادا، تأکید نموده که عذرخواهی پاپ برخی پرسش‌ها در خصوص سوءاستفاده جنسی از قربانیان این مدارس را بی‌پاسخ گذارده است.

از این رو، وی از پاپ درخواست نموده تا دستور دهد که کلیسای کاتولیک اسناد این مدارس را در اختیار جوامع بومی قرار داده تا آن‌ها بتوانند بسیاری از پرونده‌های قضایی را که همچنان در جریان هستند، حل و فصل نمایند. کورکماز تأکید نمود که این نگرانی وجود دارد که بسیاری از کشیش‌های متهم به آزار دانش‌آموزان بومی که هنوز در قید حیات هستند، به دست عدالت سپرده نشوند.

در تحولی دیگر در این رابطه، جاستین ترودو، نخست‌وزیر کانادا، نیز اذعان نمود که درخواست بخشش توسط رهبر کاتولیک‌های جهان «تأثیر قابل توجهی» بر نمایندگان بومیان این کشور گذارده است، اما افزود که این تنها «نقطه آغازین و گام نخست» بوده و باید اقدامات مشخص دیگری در این زمینه انجام پذیرد.

ترودو همچنین اشاره کرد که ترجیح می‌داد عذرخواهی پاپ بر «نقشی که کلیسای کاتولیک رومی به عنوان یک نهاد ایفا کرده» متمرکز شود، در حالی که وی از اقدامات

«اعضاء کلیسا و جوامع مذهبی» صحبت نمود، بدون آن که از مسئولیت مجموعه کلیسای کاتولیک سخنی به میان آورد.^{۱۳}

لازم به یادآوری است که از اوایل قرن نوزدهم تا سال ۱۹۷۰ میلادی و در جریان همسان‌سازی اجباری بومیان با جامعه مسیحی کانادا، حدود ۱۵۰ هزار کودک بومی به اجبار از خانواده‌های‌شان جدا و به اقامت و تحصیل در مدارس شبانه‌روزی وادار شدند. این مدارس عمدتاً تحت نظر کلیسای کاتولیک قرار داشته و بسیاری از کودکان در این مدارس، هدف آزارهای جسمی و سوءاستفاده جنسی قرار گرفتند و حتی شماری از آنها جان خود را از دست دادند.^{۱۴} بنا بر تحقیق انجام شده در این زمینه که ۶ سال به طول انجامید و گزارش آن در سال ۲۰۱۵ میلادی منتشر شد، از این اقدام با عنوان «قتل عام فرهنگی» یاد شده است.

بنا بر گزارشی دیگر در این رابطه، پاپ فرانسیس، حین بازگشت به رم از سفر یک هفته‌ای خود به کانادا، در جمع خبرنگاران اقدامات صورت گرفته در مدارس کلیسای کاتولیک علیه کودکان بومی کانادا را «نسل‌کشی» خواند.^{۱۵}

۲- تحقیق و تفحص پارلمان کانادا در زمینه استفاده پلیس این کشور از جاسوس‌افزار
نشریه پولیتیکو در گزارشی در روز سه‌شنبه ۴ مرداد ماه ۱۴۰۱، از طرح کمیته اخلاق مجلس عوام پارلمان کانادا در خصوص بررسی استفاده نیروهای پلیس سواره‌نظام سلطنتی این کشور از جاسوس‌افزار در بخشی از عملیات نظارتی خود، جهت هک نمودن تلفن‌های همراه شهروندان کانادایی خبر داد، با توجه به این که این جاسوس‌افزار تأثیر گسترده و قابل توجهی بر حریم شخصی آن‌ها نهاده است.

<https://b2n.ir/w19906>

^{۱۴} گزارش روزنامه ایندپیندنت. قابل بازیابی در لینک:

<https://b2n.ir/s72101>

<https://b2n.ir/q35628>

بنا بر این گزارش، اعضاء این کمیته خواستار حصول اطمینان از رعایت منشور حقوق بشر، همچنین اشراف بر این امر هستند که آیا نیروهای پلیس این کشور از جاسوس‌افزار مناقشه‌برانگیز پگاسوس نیز استفاده نموده‌اند یا خیر.

گفتنی است که از این جاسوس‌افزار، ساخت شرکت فناوری ان.اس.ا. اسرائیل، جهت هک نمودن تلفن‌های همراه روزنامه‌نگاران و فعالان حقوق بشری استفاده شده است.

بر اساس این گزارش، رؤسای نیروهای پلیس سلطنتی کانادا اظهار داشته‌اند که از این فناوری تنها در جدی‌ترین پرونده‌ها، از جمله تحقیقات مرتبط با امنیت ملی و جرائم سازمان یافته و همواره با دریافت مجوزهای لازم استفاده شده و همچنین اذعان نموده‌اند که این جاسوس‌افزار از سال ۲۰۱۸ تا ۲۰۲۰ میلادی، در ۱۰ پرونده مورد استفاده قرار گرفته است.

این در حالی است که به باور منتقدان، استفاده از این جاسوس‌افزار توسط مراجع اجراء قانون و میزان تحدید آن باید با عموم جامعه به بحث گذارده شود. اما نیروهای پلیس کانادا بدون مشورت با کمیسر فدرال در زمینه حریم شخصی و فارغ از احترام به نظارت مدنی، برای چندین سال از این جاسوس‌افزار استفاده نموده‌اند.

بنا بر این گزارش، کمیته اخلاق پارلمان کانادا از نیروهای پلیس سواره‌نظام سلطنتی درخواست کرده است تا فهرستی از مجوزهای قانونی مبتنی بر امکان استفاده از این جاسوس‌افزار، گستره شمول این مجوزها، شرایط استفاده از این نرم‌افزار و دلایل لازم جهت نظارت بر تلفن‌های همراه مزبور، همچنین نام این جاسوس‌افزار و شرکت سازنده این فناوری را در اختیار اعضاء آن قرار دهند.

گفتنی است که نشریه پولیتیکو از ۹ نهاد مهم نیروهای پلیس در سراسر کانادا در خصوص استفاده از این جاسوس‌افزار پرسش نموده که اکثر آن‌ها یا موفق به پاسخگویی نشده و یا از آن امتناع ورزیده‌اند و تنها پلیس اتاوا تأیید کرده است که از این فناوری استفاده نمی‌کند. این در حالی است که پلیس مونتریال اظهار داشته که به این دلیل به این پرسش،

پاسخ نمی‌دهد که آشکار نمودن این اطلاعات در جهت منافع و مقاصد افراد و سازمان‌های مجرم خواهد بود.^{۱۶}

۳- درخواست حامیان مهاجران از دولت کانادا جهت تمدید برنامه پذیرش پناهجویان افغانستانی

به گزارش روزنامه ایندپندنت در روز جمعه ۳۱ تیر ماه ۱۴۰۱، حزب محافظه‌کار کانادا و نهادهای حامی مهاجران در این کشور خواستار اقدام دولت کانادا به فراهم آوردن زمینه پذیرش مهاجران بیشتر از افغانستان شده‌اند، به‌ویژه نیروهایی که همگام با سربازان کانادایی در این کشور مبارزه کرده‌اند.

این در حالی است که دولت کانادا به تازگی اعلام نموده است که دیگر درخواست‌های شهروندان افغانستانی جهت مهاجرت به این کشور را نخواهد پذیرفت.

به گزارش شبکه سی.بی.سی کانادا، جاسراج سنگ هالان، نماینده حزب محافظه‌کار پارلمان کانادا، دولت را به دلیل مسدود نمودن مسیر درخواست پناهندگی مزبور، مورد انتقاد قرار داده و خاطرنشان نموده که تأخیرهای به وقوع پیوسته در روند انتقال شهروندان افغانستانی آسیب‌پذیر به این کشور، جان آن‌ها را به خطر انداخته است.

بر اساس این گزارش، برنامه ویژه انتقال شهروندان افغانستانی به کانادا هم‌زمان با سقوط دولت جمهوری در این کشور آغاز شد که بر اساس آن دولت کانادا تعهد نمود تا ۴۰ هزار تن از شهروندان افغانستانی را به این کشور انتقال دهد، اما گزارش‌ها حاکی از آن است که تا کنون کم‌تر از نیمی از این تعداد به کانادا انتقال یافته‌اند.

این در حالی است که مقام‌های دولت کانادا در اظهارات خود معضلات این روند، از جمله چالش‌های خروج شهروندان افغانستانی از این کشور با توجه به عدم صدور مجوز از سوی طالبان و دشواری پردازش و بررسی اسناد آن‌ها را خاطرنشان نموده‌اند.

^{۱۶} گزارش نشریه پولیتیکو. قابل بازیابی در لینک:

با این وجود، شماری از نمایندگان پارلمان کانادا و فعالان حقوق بشر از دولت این کشور درخواست کرده‌اند تا ضمن برقراری همکاری نزدیک‌تر با سازمان‌های فعال در زمینه انتقال شهروندان افغانستانی، جهت کمک به روند انتقال و اسکان موقت شهروندان این کشور اقدامات خود را با کشورهای ثالث هماهنگ نماید.

در پایان این گزارش می‌خوانیم که دولت کانادا اعلام نموده است که در حال حاضر حدود ۱۷ هزار درخواست از سوی شهروندان افغانستانی در دست بررسی است و تصمیم دولت جهت توقف برنامه انتقال، شامل این پرونده‌ها نمی‌شود.

با این حال، همچنان شمار زیادی از شهروندان افغانستانی که با کشورهای خارجی همکاری نموده‌اند، امکان خروج از این کشور را نیافته و جان‌شان در معرض خطر انتقام‌جویی طالبان قرار دارد.^{۱۷}

*بریتانیا

۱- اقدام کشورهای غربی به فرستادن پناهجویان به کشورهای فقیرتر جهان در ازاء ارائه کمک‌های مالی

نشریه کانورسیشن^{۱۸} در گزارشی در روز پنج‌شنبه ۶ مرداد ماه ۱۴۰۱، ضمن یادآوری قصد بریتانیا جهت فرستادن نخستین گروه از پناهجویان - عمدتاً اتباع کشورهایایی چون، سوریه، سودان و ایران - در روز ۱۴ ژوئن سال جاری میلادی به رواندا، به رغم این که این پناهجویان از کشورهای جنگ‌زده، فاقد ثبات سیاسی و یا جهت گریز از فقر و خشونت از طریق کانال مخاطره‌آمیز مانس وارد خاک بریتانیا شده‌اند و همچنین دفاع بوریس جانسون، نخست‌وزیر این کشور، از توافق بریتانیا و رواندا در این رابطه، بر این نکته تأکید می‌کند

^{۱۷} گزارش روزنامه ایندپندنت. قابل بازیابی در لینک:

که بریتانیا در قبال فرستادن پناهجویان به روآندا حدود ۱۴۲ میلیون دلار به این کشور اعطا کرده و همچنین قرار است که در پروژه‌های توسعه اقتصادی آن نیز مشارکت نماید.^{۱۹} این در حالی است که دادگاه حقوق بشر اروپا با اتخاذ تدابیر اضطراری از این اقدام بریتانیا ممانعت به عمل آورد، اما دولت بریتانیا در واکنش به این اقدام تأکید نمود که بر عزم خود در راستای اجراء این طرح ثابت قدم بوده و حتی از قصد خود جهت خروج از دادگاه حقوق بشر اروپا خبر داد.

بر اساس این گزارش، کشورهای غربی این اقدام را - فرستادن پناهجویان به کشورهای فقیرتر - که از آن تحت عنوان «اقدامات بازدارنده در قبال مهاجرت» یاد می‌کنند، به منظور ممانعت از ورود موج پناهجویان به این کشورها، عمدتاً از اتباع کشورهای آمریکای لاتین، آسیا، آفریقا و اقیانوسیه (جنوب جهانی)، اتخاذ می‌نمایند و در قبال پرداخت مبالغ مالی به کشورهای فقیرتر، از پایبندی به تعهدات بین‌المللی خود در قبال پناهجویان طفره می‌روند. این در حالی است که استفاده از روآندا از سوی کشورهای غربی به این منظور در حال افزایش بوده، همچنین پروتکل مهاجرتی اجرا شده میان ایالات متحده و مکزیک و توافق آمریکا با گواتمالا بر اساس توافق «کشور سوم ایمن» از این همین اصل الگوبرداری شده، ضمن این که استرالیا نیز از سال ۱۹۹۲ میلادی اقدام به اتخاذ سیاست حبس اجباری در قبال پناهجویان غیرقانونی نموده و از سال ۲۰۰۱ نیز آن‌ها را به جزایر مانوس و نائورو فرستاده است. این روند را می‌توان در سایر کشورهای اروپایی نیز مشاهده کرد که با کشورهای، چون تونس، مراکش، مصر و لیبی و کشورهای آفریقایی غربی، همچون نیجریه چنین توافقی‌هایی را در قبال دریافت کمک‌های مالی انجام داده‌اند.

بنا بر این گزارش، تا کنون کشورهای اتریش، دانمارک و منطقه راست‌گرای فلاندر در بلژیک، از توافق بریتانیا و روآندا استقبال کرده‌اند، به این امید که سایر کشورهای اروپایی نیز در راستای اجراء مشارکت‌های مشابه با کشورهای خارج از این قاره جهت رفع معضل مهاجرت‌های خلاف قاعده ترغیب شوند.

^{۱۹} گفتنی است که روآندا در سال‌های اخیر میزبان حدود ۱۳۰ هزار پناهجو از کشورهای آفریقایی شرقی، به ویژه جمهوری دموکراتیک کنگو و بوروندی بوده است.

از سوی دیگر، به نظر نمی‌رسد که استعفاء بوریس جانسون از مقام نخست‌وزیری از اجراء این توافق ممانعت به عمل آورد، چرا که لیز تراس و ریشی سوناک، دو نامزد ریاست حزب محافظه‌کار بریتانیا، متعهد شده‌اند که با توجه به تداوم ورود گسترده پناهجویان از طریق کانال مانس به این کشور، به این توافق پایبند بمانند.^{۲۰}

گفتنی است که اقدامات بریتانیا در این زمینه در راستای اجراء «قانون ملیت و مرزها ۲۰۲۲» اتخاذ شده – قانونی که مقررات شهروندی و پناهجویی در بریتانیا را به شدت تغییر داده و کمیساریای عالی پناهندگان سازمان ملل ضمن انتقاد از قانون مزبور، آن را متناقض با تعهدات بین‌المللی بریتانیا ذیل کنوانسیون حمایت از پناهجویان (از جمله، اصل عدم بازگردانی – نان رفولمان) به شمار آورده است.

در ادامه این گزارش آمده است که بریتانیا در فاصله سال‌های ۲۰۰۷ تا ۲۰۱۶ میلادی، ۲ هزار و ۷۴۸ پناهجوی جوان از کشورهای چون، افغانستان، عراق، ایران، لیبی و سوریه را اخراج نموده که دست کم ۶۰۵ تن از آن‌ها کودکان بدون سرپرست افغانستانی بودند که از کشور خود گریخته بودند.

این در حالی است که، بر اساس گزارش سازمان عفو بین‌الملل، بسیاری از پناهجویان اخراج شده در بازگشت به کشورهای خود یا سایر کشورها، با حبس خودسرانه، ربایش، شکنجه و حتی مرگ مواجه می‌شوند.^{۲۱}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت

Organization for Defending Victims
of Violence

۲- ریاکاری دولت بریتانیا در قبال فلسطین در قیاس با اوکراین

به گزارش پایگاه خبری – تحلیلی میدل ایست مانیتور در روز چهارشنبه ۵ مرداد ماه ۱۴۰۱، پیمایش جدید انجام شده توسط گروه مردم نهاد «کیچ»^{۲۲} – مستقر در لندن –

<https://www.middleeastmonitor.com/20220725-uk-rishi-sunak-liz-truss-both-pledge-to-pursue-further-rwanda-style-deals/>

^{۲۱} گزارش نشریه کانورسیشن. قابل بازیابی در لینک:

<https://theconversation.com/western-countries-are-shipping-refugees-to-poorer-nations-in-exchange-for-cash-185758>

^{۲۲}CAGE

حاکمی از وجود تفاوت چشمگیر میان نگرش دولت بریتانیا در قبال حمایت از اوکراین در مدارس این کشور در قیاس با میزان همبستگی با فلسطین است.

گفتنی است که این پیمایش بر اساس بازخوردهای حاصل از نظرات ۵۳۲ تن از شهروندان انگلیس، ولز و اسکاتلند انجام شده و تمامی مقاطع تحصیلی مدارس این مناطق، همچنین دو دانشگاه را پوشش داده است.

در این نظرسنجی از مشارکت‌کنندگان به ویژه در خصوص واکنش دولت بریتانیا در قبال تهاجم روسیه به اوکراین در سال جاری میلادی در قیاس با تهاجم رژیم اسرائیل علیه فلسطینیان در نوار غزه در سال ۲۰۲۱ پرسش شده که نمایانگر اقدام دولت بریتانیا به اتخاذ آشکارای معیارهای دوگانه در نگرش خود در قبال درد و رنج مردم اوکراین و فلسطین است، با این تفاوت که تهاجم به فلسطین به مدت بیش از ۷ دهه با مشارکت دولت‌های پی در پی بریتانیا تداوم یافته و واکنش دولتمردان این کشور در قبال پاکسازی قومی، کشتار تقریباً روزانه مردم فلسطین، سوءاستفاده‌های حقوق بشری و موارد نقض حقوق بین‌الملل در این کشور، در بهترین وجه خود، سکوت بوده است.

بر اساس این گزارش، بریتانیا نیز همچون سایر دولت‌های غربی، یافته‌های نهادهای حقوق بشری همچون، سازمان عفو بین‌الملل و دیده‌بان حقوق بشر در رابطه با اعمال آپارتاید و جنایت علیه بشریت توسط رژیم اسرائیل را نادیده گرفته، در حالی که تهاجم روسیه به اوکراین با تحریم‌های گسترده و نمایش بی‌سابقه همبستگی مواجه شده است.

نتایج این پیمایش همچنین حاکی از آن است که دولت‌های غربی، به رغم دعاوی خود در زمینه دفاع از حقوق بشر و حمایت از حقوق بین‌الملل، ابتدایی‌ترین اصول حقوق بشر، همچون آزادی بیان را با هدف ممانعت از ابراز همبستگی با فلسطین و تداوم حمایت از رژیم آپارتاید اسرائیل، زیر پا گذارده‌اند.

این در حالی است که ابراز همبستگی با فلسطینیان در مدارس بریتانیا مورد سرکوب قرار گرفته و در مقابل حمایت گسترده‌ای از مردم اوکراین به عمل آمده است که همگی نشان از ریاکاری و موازین دوگانه و وجود سلسله مراتب در احترام به کرامت و رنج انسانی

دارد - گویا که شهروندان غیراروپایی از نگاه دولت‌های غربی از شایستگی کمتری جهت برخورداری از حقوق و حمایت‌های اعطاء شده به اروپاییان برخوردارند.

بنا بر این نظرسنجی، ۹۶ درصد از پاسخ‌دهندگان از کنش‌گری‌های گسترده مدارس بریتانیا در زمینه حمایت از مردم اوکراین خبر داده‌اند و ۶۲ درصد نیز تأکید نموده‌اند که مدارس‌شان اقدام به تأمین بودجه یا کمک به اقدامات حمایتی مالی در این رابطه کرده‌اند - کنش‌هایی که چنانچه در قبال پشتیبانی از فلسطین اتخاذ شوند، مورد سرکوب قرار گرفته و هر گونه مباحثه در زمینه حمله رژیم اسرائیل به فلسطین یا آموزش به کودکان در این زمینه و تاریخ آن منطقه به سکوت واداشته می‌شود.

بنا بر اظهارات نویسنده این تحقیق، دولت بریتانیا در اقدامی هماهنگ از جمله به کمک اندیشکده‌های امنیتی این کشور، به مدیریت مبانی مباحثات سیاسی در مدارس با هدف هم‌راستا نمودن این مباحثات با منافع سیاست خارجی کشور پرداخته، اما آن را تحت لوای محورهایی چون، «مبارزه با افراط‌گرایی»، «ممانعت از یهودستیزی» یا «مقابله با گمراه‌سازی» به تصویر کشیده است.^{۲۳}

۳- مقابله گزینشی دولت بریتانیا با خشونت علیه زنان

سازمان دیده‌بان حقوق بشر در گزارشی در روز جمعه ۳۱ تیر ماه (۱۴۰۱)، ضمن اشاره به متعهد شدن بریتانیا به تصویب کنوانسیون شورای اروپا در زمینه ممانعت از و مقابله با خشونت علیه زنان، موسوم به «کنوانسیون استانبول»، ۱۰ سال پس از امضاء آن، از تصمیم دولت این کشور به اصلاح یا حذف بندهای ۴۴ و ۵۹ از بندهای این کنوانسیون خبر داده است که یکی از آن‌ها دولت را ملزم به اتخاذ تدابیری می‌کند تا اطمینان حاصل نماید که زنان مهاجر قربانی خشونت در رابطه با وضعیت اقامتی خود، ناگزیر به تکیه بر عاملان سوءاستفاده از خود نیستند.

^{۲۳} گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور. قابل بازیابی در لینک:

به عبارت دیگر، بر اساس این گزارش، دولت بریتانیا با مستثنا نمودن زنان مهاجر از حمایت‌های کلیدی این کنوانسیون، پیشرفت چشمگیر خود در خصوص مقابله با خشونت علیه زنان را لکه‌دار کرده و موجب بروز موانع دیرپا بر سر راه زنان مهاجر شده که وضعیت اقامتی‌شان وابسته به افرادی است که آن‌ها را مورد سوءاستفاده قرار داده‌اند، علاوه بر این که از مراجعه آن‌ها جهت کسب کمک در زمینه خشونت خانگی، به دلیل هراس از اخراج شدن از کشور، ممانعت به عمل آورده است.

بنا بر این گزارش، بند دیگری که دولت بریتانیا قصد اصلاح یا حذف آن را دارد، در ارتباط با مورد پیگرد قرار دادن شهروندان یا مقیمان بریتانیایی است که در خارج از خاک این کشور مرتکب جرم و جنایت شده‌اند.

از سوی دیگر، بنا بر اظهارات پریتی پتل، وزیر کشور بریتانیا، دولت این کشور به رغم تردیدهای خود در زمینه بند مربوط به مقابله با خشونت علیه زنان در این کنوانسیون، در انتظار ارزیابی طرح موسوم به «حمایت از قربانیان مهاجر» است - طرحی آزمایشی که به همراه «قانون خشونت خانگی» در سال ۲۰۲۱ میلادی معرفی شده تا به حمایت از شمار محدودی از زنان بپردازد که به مزایا و خدمات عمومی دسترسی ندارند.

این در حالی است که طرح مزبور به شدت مورد انتقاد سازمان‌های حامی زنان سیاه‌پوست، اقلیت و مهاجر قرار گرفته، چرا که از منظر آن‌ها طرح کاملی جهت تحقق نیازهای زنان مهاجر قربانی خشونت به شمار نمی‌آمده است.

بنا بر تحقیق انجام شده از سوی نهاد حمایت از حقوق زنان آمریکای لاتین، ۶۲ درصد از زنان مهاجر لندن که در این پیمایش مشارکت نموده‌اند، اظهار داشته‌اند که عاملان سوءاستفاده از آن‌ها، این زنان را تهدید کرده که در صورت گزارش‌دهی سوءاستفاده‌ها به مقامات با خطر اخراج مواجه خواهند شد.

در ادامه گزارش دیده‌بان حقوق بشر آمده است که اگر چه بریتانیا چهره‌ای قهرمانانه از خود در زمینه مقابله با خشونت علیه زنان و دختران در عرصه بین‌المللی به تصویر کشیده، اما در داخل کشور به شدت ناکارآمد عمل کرده است، به گونه‌ای که آمارها نشان می‌دهند که در مدت زمان سه سال تا پایان ماه مارس سال ۲۰۲۰ میلادی، شرکای کنونی یا سابق

زندگی زنان در انگلیس و ولز، ۲۱۴ تن از آنان را - بیش از یک تن در هر هفته - کشته‌اند و مستندات پلیس حاکی از آن است که در سال منتهی به مارس ۲۰۲۱، ۱,۵ میلیون فقره حادثه مرتبط با سوءاستفاده و جرائم خانگی به وقوع پیوسته است. این گزارش در پایان تأکید می‌کند که دولت باید اطمینان حاصل نماید که تمامی زنان در بریتانیا به طور برابر در قبال خشونت مورد محافظت قرار می‌گیرند و این امر تنها با تصویب کامل کنوانسیون استانبول و اجراء عاجلانه تمامی موازین آن برای تمامی زنان و دختران امکان‌پذیر است.^{۲۴}

۴- افزایش سه برابری استفاده از هتل‌های بریتانیا جهت اسکان پناهجویان، به رغم تعهد وزارت کشور در این رابطه

به گزارش روزنامه گاردین در روز پنجشنبه ۳۰ تیر ماه ۱۴۰۱، به رغم تعهدات وزارت کشور مبنی بر عدم استفاده از هتل‌های بریتانیا جهت اسکان پناهجویان، میزان این روند در سال ۲۰۲۱ میلادی سه برابر شده است. به عبارت دیگر گزارش شورای پناهجویان حاکی از آن است که تا پایان سال گذشته میلادی، ۲۶ هزار و ۳۸۰ پناهجو به طور موقت در هتل‌های بریتانیا اسکان داده شده‌اند.

بنا بر این گزارش، اگر چه این روند «موقتی» به شمار می‌آید، اما ۳۷۸ تن از پناهجویان برای مدت یک سال و ۲ هزار ۸۲۶ تن به مدت بیش از ۶ ماه در هتل‌های بریتانیا اقامت داشته‌اند، همچنین وزارت کشور در سه ماهه پایانی سال ۲۰۲۱ میلادی برای اسکان پناهجویان از ۲۰۷ هتل استفاده نموده است، در حالی که در نیمه چهارم سال ۲۰۱۹ میلادی، ۲۴ هتل به این امر اختصاص داده شده بود.

از سوی دیگر، گزارش شورای پناهجویان نشان می‌دهد که تعداد خانواده‌های اسکان یافته در اتاق‌های یک‌خوابه هتل‌ها در سال ۲۰۲۱ میلادی به میزان نزدیک به یک سوم (۲۷)

^{۲۴} گزارش سازمان دیده‌بان حقوق بشر. قابل بازیابی در لینک:

درصد) افزایش یافته که شامل بیش از ۲۵۰۰ کودک و ۱۰ درصد از جمعیت ساکن این هتل‌ها می‌شود.

یافته‌های این گزارش همچنین حاکی از بروز گسترده افسردگی و افکار خودکشی در میان بزرگسالان و کودکان پناهجو است، علاوه بر این که آن‌ها از دسترسی لازم به البسه، کفش و سایر ملزومات اولیه، همچون دارو، تلفن همراه و اینترنت، همچنین خدمات حقوقی و درمانی برخوردار نبوده و از ارتباط با جوامع محلی و شبکه‌های حمایتی محرومند.

از دیگر محورهای این گزارش می‌توان به افزایش آزار و اذیت پناهجویان ساکن این هتل‌ها از سوی گروه‌های راست‌گرای افراطی و همچنین گرفتار آمدن آن‌ها در دام قاچاقچیان اشاره کرد.

گزارش شورای پناهجویان ضمن متهم نمودن وزارت کشور به عدم برخورداری از طرحی شفاف در زمینه بهبود این معضل، از این نهاد درخواست نموده تا از اقامت طولانی‌مدت پناهجویان در هتل‌ها ممانعت به عمل آورده و از دسترسی آن‌ها به مشاور حقوقی و ملزومات اولیه زندگی، همچون البسه، غذا و دارو اطمینان حاصل کند.^{۲۰}

۵- افزایش تعداد دانشجویان بی‌خانمان در بریتانیا در میانه بحران هزینه‌های معیشتی

به گزارش روزنامه گاردین در روز پنج‌شنبه ۳۰ تیر ماه ۱۴۰۱، نتایج حاصل از گزارش انتشار یافته توسط «مؤسسه سیاست تحصیلات عالی» دانشگاه‌ها را ملزم نموده تا جهت شناسایی دانشجویان بی‌خانمان و ممانعت از وقوع این امر، اقدامات بیشتری را به اجراء گذارند، با توجه به این که انتظار می‌رود این پدیده به سبب بحران هزینه‌های معیشتی و گسترش میزان مشارکت اقشار مختلف در عرصه تحصیلات عالی افزایش یابد.

بر اساس این گزارش، اگر چه دانشجویان در قیاس با همسالان خود در جامعه از تجربه کم‌تری در زمینه بی‌خانمانی برخوردارند، اما با توجه به افزایش میزان ورود جوانان برآمده

^{۲۰} گزارش روزنامه گاردین. قابل بازیابی در لینک:

از خانواده‌های محروم و کم‌درآمد به دانشگاه‌ها، کارشناسان بر این باورند که شمار بیشتری از دانشجویان در خطر مواجهه با بی‌خانمانی قرار داشته و نیاز به حمایت افزون‌تر دارند. این در حالی است که داده‌های مکفی در زمینه میزان بی‌خانمانی در میان دانشجویان کنونی و پیشین وجود نداشته و تنها شواهدی از «بی‌خانمانی پنهان» در میان آن‌ها مشاهده می‌شود.

همچنین پیمایش انجام شده از سوی اتحادیه ملی دانشجویان اسکاتلند در سال جاری میلادی حاکی از آن است که ۱۲ درصد از دانشجویان از آغاز تحصیلات خود بی‌خانمانی را تجربه کرده‌اند.

از سوی دیگر دانشجویان بین‌المللی برخوردار از فرزند نیز در زمینه یافتن محل سکونت با دشواری مواجه بوده و از این رو، در معرض خطر مواجهه با بی‌خانمانی قرار دارند. گزارش «مؤسسه سیاست تحصیلات عالی» در ادامه بر ضرورت انجام اقدامات افزون‌تر از سوی دانشگاه‌ها در راستای تحقیق در زمینه پدیده بی‌خانمانی، نه تنها در میان دانشجویان کنونی، بلکه دانشجویان پیشین - که ۵,۳ درصد از آن‌ها ترک تحصیل کرده‌اند - و همچنین فارغ‌التحصیلان جدید و ایفاء نقش گسترده‌تر در راستای پایان بخشیدن به تمامی اشکال بی‌خانمانی تأکید نموده است.

بنا بر این گزارش، دانشجویانی که بی‌خانمان بوده و یا در خطر قرار گرفتن در معرض این پدیده قرار دارند، باید از حمایت‌های هدفمند، از جمله کمک‌های مالی کوتاه‌مدت و دسترسی به محل سکونت، به ویژه در دوران تعطیلات تابستانی، برخوردار شوند، با توجه به این که نرخ تورم در بریتانیا از ۹ درصد فراتر رفته و دانشجویان از آغاز سال جدید تحصیلی ناگزیر به صرف هزینه‌های بیشتر برای غذا و انرژی و همچنین اجاره‌بها هستند.^{۲۶}

^{۲۶} گزارش روزنامه گاردین. قابل بازیابی در لینک:

*فرانسه

۱- اعتراض نهادهای حقوق بشری به سفر ولیعهد عربستان به فرانسه

به گزارش رادیو بین‌المللی فرانسه در روز جمعه ۷ مرداد ماه ۱۴۰۱، همزمان با سفر محمد بن سلمان، ولیعهد عربستان سعودی، به فرانسه و دیدار او با امانوئل مکرون، رئیس‌جمهوری این کشور، شماری از گروه‌های مدافع حقوق بشر و ناظران فرانسوی و بین‌المللی به این اقدام اعتراض نموده‌اند.

گفتنی است که محمد بن سلمان، فردی که پس از قتل جمال خاشقجی، روزنامه‌نگار روزنامه واشنگتن‌پست در کنسولگری عربستان در ترکیه، تبدیل به چهره‌ای جنجالی در جهان شده است، پس از ورود به پاریس در روز چهارشنبه ۵ مرداد ماه، به گرمی مورد استقبال سوی امانوئل مکرون، قرار گرفت.

بر اساس این گزارش، همزمان با سفر ولیعهد عربستان به فرانسه، سه گروه مدافع حقوق بشر، از جمله «دموکراسی برای جهان عرب، هم‌اکنون» بر علیه او در دادگاه‌های فرانسه طرح شکایت نموده‌اند.

این گروه‌ها، ولیعهد عربستان را مسئول شکنجه و قتل جمال خاشقجی به شمار آورده و بر این باورند که وی با سفر به کشورهای اروپایی در صدد کسب اعتبار از دست رفته خود است.^{۲۷}

بنا بر استدلال این نهادهای حقوق بشری، محمد بن سلمان از مصونیت قضایی برخوردار نبوده، چرا که هنوز زیاست حکومت عربستان را به طور رسمی بر عهده نگرفته است و همچنین فرانسه از معدود کشورهای جهان است که می‌تواند وی را به پای میز محاکمه بکشاند.^{۲۸}

^{۲۷} اگر چه محمد بن سلمان، دست داشتن در قتل جمال خاشقجی را رد نموده، اما سازمان ملل پس از پایان تحقیقات در این رابطه، قتل خاشقجی را «جرمی بین‌المللی» به شمار آورده و برآورد سازمان‌های اطلاعاتی آمریکا نیز نشان می‌دهد که نقشه قتل وی توسط محمد بن سلمان، تأیید شده است.

^{۲۸} <https://www.bbc.com/persian/world-62342829>

این در حالی است که سازمان دیده‌بان حقوق بشر نیز در واکنش به این تحول تأکید نموده که امانوئل مکرون فارغ از هر گونه «تعهد قوی و مستحکم» به حقوق بشر، خطر سفیدنمایی چهره مخدوش محمد بن سلمان را به جان خریده است.^{۲۹}

در همین حال، امانوئل مکرون در واکنش به این اعتراض‌ها اظهار داشته که حل دشواری‌هایی که هم اکنون فرانسه و دیگر شرکای اروپایی این کشور با آن مواجه هستند، نیز حائز اهمیت است. اشاره مکرون به بروز بحران انرژی در کشورهای اروپایی است که پس از جنگ روسیه با اوکراین، اقتصاد این قاره را به چالش کشانده است.^{۳۰}

این در حالی است که حاکمان عربستان سعودی در حدود یک دهه گذشته و به ویژه پس از ورود به میدان جنگ داخلی یمن، با اتهامات ارتکاب به جنایات جنگی و جنایت علیه بشریت مواجه هستند. اما ریاض به عنوان یکی از متحدان سنتی واشنگتن و هم‌پیمانان اروپایی ایالات متحده، کم‌تر در معرض نقد و محکومیت بین‌المللی قرار گرفته، چرا که عربستان یکی از ستون‌های تأمین امنیت آبراه خلیج فارس بوده و با وجود درگیری مستقیم در جنگ «مغلوبه» یمن، یکی از ارکان ثبات در منطقه به شمار می‌آید.

از سوی دیگر، قیاس وضعیت فاجعه‌بار خاورمیانه با جنگ روسیه علیه اوکراین حاکی از آن است که پس از عقب‌نشینی نیروهای روسی از حومه کی‌یف و کشف گورهای دسته‌جمعی نظامیان، شبه‌نظامیان و غیرنظامیان، اتحادیه اروپا، پلیس اروپا و دیوان بین‌المللی کیفری جهت شناسایی و مورد پیگرد قرار دادن عاملان جنایات علیه بشریت و جنایات جنگی ارتش روسیه بی‌درنگ بسیج شدند. این در حالی است که آزاده مشابهی در

^{۲۹} به گزارش شبکه خبری دویچه وله، همزمان خبر اسکان محمد بن سلمان در مدت اقامتش در پاریس در قصری مجلل که خود آن را در سال ۲۰۱۵ به مبلغ ۲۷۵ میلیون یورو خریداری نموده، خبرساز شده است. این قصر در حقیقت کاخ لوئی چهاردهم و واقع در حومه پاریس است که در سال ۱۷۰۰ ساخته و حدود ۱۳ سال پیش کاملاً نوسازی شده است. مجله فورچون این قصر را به عنوان «گران‌ترین خانه جهان» به شمار آورده و گفته می‌شود که شکوه و جلال آن گوی سبقت را از کاخ ورسای که مقر خانواده سلطنتی فرانسه بوده، ربوده است.

^{۳۰} گزارش رادیو بین‌المللی فرانسه. قابل بازیابی در لینک:

این زمینه در قبال کشورهایی چون، سوریه و یمن، کشورهای مصیبت زده‌ای که ابعاد قربانیان در آن‌ها ده‌ها برابر اوکراین است، وجود نداشته است.

گفتنی است که شبکه خبری یورونیوز در همین چهارچوب، ادامه تحریم نفتی ایران را نیز بررسی کرده است مبنی بر این که اگر چه این کشور در زمینه حقوق بشر از کارنامه (به ادعای این گزارش) تیره و تاری برخوردار است، اما در زمینه صادرات نفت عملاً با بن‌بستی بی‌بازگشت مواجه بوده و این در حالی است که ایالات متحده حتی برای بازگرداندن نفت ونزوئلا به بازار، حاضر به «نرمش» در برابر حکومت مادورو شده است.^{۳۱}

۲- ناخرسندی فعالان حقوق بشر از ملاقات امنوئل مکرون با عبدالفتاح سیسی

شبکه خبری فرانس ۲۴ در گزارشی در روز جمعه ۳۱ تیر ماه ۱۴۰۱، از ناراضی‌تای فعالان حقوق بشر از ملاقات اخیر رؤسای جمهور فرانسه و مصر در پاریس به منظور مذاکره در زمینه تحکیم روابط امنیتی و دفاعی میان دو کشور خبر داده است.

گفتنی است که میزبانی مکرون از رئیس‌جمهور مصر در کاخ الیزه چند روز پس از آن صورت گرفت که وی در این کاخ با شیخ محمد بن زاید آل نھیان، رئیس امارات متحده عربی که خود از متحدان نزدیک دولت سکولار سیسی به شمار می‌آید، ملاقات کرده بود.

بر اساس این گزارش، دغدغه‌های روزافزون جهانی در رابطه با پیامدهای تهاجم روسیه به اوکراین برای تأمین مواد غذایی، موجب رقم خوردن این دیدار (میان رؤسای جمهور فرانسه و امارات) و مباحثه در زمینه عواقب این جنگ برای اقتصاد، انرژی و امنیت غذایی در سطح جهان شده است.

از سوی دیگر، مکرون و سیسی علاوه بر گفتگو در زمینه تحکیم همکاری‌های دوجانبه به مباحثه در زمینه مقابله با گرمایش زمین پرداختند، با توجه به این که مصر در ماه نوامبر سال جاری میلادی، میزبانی اجلاس آب و هوایی سازمان ملل را در شهر شرم الشیخ این کشور بر عهده دارد.

^{۳۱}<https://per.euronews.com/2022/07/28/france-macron-visit-mbs-more-oil-less-humn-rights>

این در حالی است که دولت مصر در سال گذشته میلادی در معامله‌ای چندین میلیارد دلاری دفاعی با فرانسه، ۳۰ جت جنگنده رافال دیگر از این کشور خریداری نمود. در ادامه این گزارش آمده است که مکرون در دوران ریاست‌جمهوری خود تأکید چشمگیری بر تحکیم روابط با مصر داشته و در دیدار سوسی از فرانسه در سال ۲۰۲۰ میلادی، بالاترین نشان افتخار این کشور را به وی اهداء کرده که موجب حیرت فعالان حقوق بشر شده بود.

گفتنی است که فعالان حقوق بشر مدت‌ها است که ناخرسندی خود را از ملاقات‌های سوسی از فرانسه ابراز داشته و بر ضرورت اتخاذ اقدامات بیشتر در قبال نگرانی‌های مرتبط با حبس حدود ۶۰ هزار زندانی سیاسی در زندان‌های مصر تأکید نموده‌اند.

مطابق با این گزارش، فعالان و نهادهای حقوق بشری به ویژه بر روی پرونده اعلاء عبدالفتاح، فعال مصری، متمرکز شده‌اند که پس از محکومیت به تحمل ۵ سال حبس در ماه دسامبر سال گذشته میلادی، برای مدت بیش از ۱۰۰ روز است که در اعتصاب غذا به سر می‌برد.

در پایان این گزارش می‌خوانیم که سازمان گزارشگران بدون مرز، پیش از ملاقات مکرون با سوسی، از وی درخواست نموده بودند که سرنوشت اعلاء عبدالفتاح و دیگر روزنامه‌نگاران زندانی در مصر را نادیده نگیرد.^{۳۲}

سازمان دفاع از قربانیان خشونت
Organization for Defending Victims
of Violence

^{۳۲} گزارش شبکه خبری فرانس ۲۴، قابل‌بازیابی در لینک:
<https://www.france24.com/en/europe/20220722-macron-hosts-egypt-s-al-sisi-in-paris-for-talks-on-security-and-defence>

^{۳۳} گزارش مرتبط در گزارش‌های پیشین:

*به گزارش پایگاه خبری - تحلیلی میدل ایست مانیتور در روز چهارشنبه ۱۵ تیر ماه ۱۴۰۱، شماری از روزنامه‌نگاران و مدافعان حقوق بشر اقدام دولت بریتانیا به امضاء قراردادهایی به ارزش بیش از ۱۸۰ میلیون پوند (۲۵۰ میلیون دلار) با مصر و نادیده گرفتن تداوم نقض شدید حقوق بشر در این کشور را محکوم نموده‌اند.

این واکنش پس از آن به وقوع پیوست که لیز تراس، وزیر خارجه بریتانیا و سامح شکری، همتای مصری وی در بیانیه‌ای مشترک بر سر همکاری‌های نزدیک در راستای ارتقاء روابط تجاری و سرمایه‌گذاری‌های دو جانبه توافق کردند، بدون آن که به وضعیت حقوق بشر در این کشور بپردازند.

این در حالی است که خانواده‌های زندانیان سیاسی در مصر، پیش از انجام این دیدار، برای هفته‌های متمادی از وزیر خارجه بریتانیا درخواست کرده بودند تا با جدیت بر موضوع حقوق بشر در این کشور متمرکز شود، با توجه به این ۶۰ هزار تن از

این در حالی است که به گزارش کارزار بین‌المللی برای آزادی در امارات متحده عربی^{۳۴} در روز سه‌شنبه ۲۸ تیر ماه، رؤسای جمهور فرانسه و امارات متحده عربی پس از ملاقات با یکدیگر، توافقی مبنی بر تأمین منابع جدید انرژی امضاء نمودند و این در حالی است که امانوئل مکران، به رغم درخواست‌های فعالان حقوق بشری، سابقه امارات را که مملو از موارد نقض حقوق بشر در داخل و خارج از کشور است، نادیده گرفت.^{۳۵}

۳- تداوم تبعیض‌های جزم‌اندیشانه در جامعه فرانسه به رغم ارتقاء میزان رواداری در این کشور

به گزارش روزنامه لو موند در روز چهارشنبه ۲۹ تیر ماه ۱۴۰۱، به رغم دعاوی مردم فرانسه مبنی بر کاهش میزان نژادپرستی در این کشور و بهبود شاخص رواداری در قبال اتباع خارجی، گزارش سالانه کمیسیون ملی مشورتی حقوق بشر فرانسه در خصوص مقابله با نژادپرستی، یهودستیزی و بیگانه‌هراسی حاکی از آن است که رفتارهای تبعیض‌آمیز مردم فرانسه در قبال پیشینه، دین و رنگ پوست سایر افراد جامعه همچنان تداوم یافته است.

شهروندان مصری به دلیل عقاید سیاسی خود در این کشور در حبس به سر برده و زندگی بسیاری از آن‌ها به سبب محرومیت از مراقبت‌های پزشکی، قرار گرفتن در معرض شکنجه سیستماتیک و شرایط اشغال زندان‌ها مورد مخاطره قرار گرفته است. این گزارش در ادامه، به پرونده علاء عبدالفتاح، شهروند بریتانیایی و زندانی عقیدتی - سیاسی در مصر اشاره کرده است که به دلیل انتشار مطلبی در شبکه اجتماعی فیس‌بوک محکوم به تحمل ۵ سال حبس شده، مورد شکنجه قرار گرفته و از دسترسی به کنسولگری بریتانیا در این کشور نیز محروم مانده است. گفتنی است که وی به مدت بیش از ۳ ماه در اعتصاب غذا به سر برده و مراقبت‌های پزشکی لازم را دریافت نکرده است. بر اساس این گزارش، سیاست‌مداران و مدافعان حقوق بشر از دولت مصر درخواست نموده‌اند تا از فرصت برگزاری اجلاس آبی و هوای سازمان ملل در این کشور در راستای سرپوش نهادن بر سوءاستفاده‌های حقوق بشری خود استفاده نکرده و در عوض از آن در راستای برداشتن گام‌های ملموس جهت بهبود شرایط کشور بهره‌بردار. مدافعان حقوق بشر همچنین از دولت بریتانیا درخواست نموده‌اند تا از موقعیت خود به عنوان یکی از نزدیک‌ترین متحدان مصر در راستای تضمین آزادی زندانیان سیاسی در این کشور استفاده مثمرتری نماید. این گزارش در پایان یادآور می‌شود که بریتانیا یکی از بزرگترین سرمایه‌گذاران خارجی در مصر به شمار آمده و سالانه بیش از ۵ میلیارد دلار در اقتصاد این کشور مشارکت می‌کند.

^{۳۴}International Campaign for Freedom in the United Arab Emirates (ICF UAE)

^{۳۵} <https://www.icfuae.org.uk/news/uaes-ruler-meets-macron-paris-no-human-rights-issues-raised>

بنا بر اظهارات نویسندگان این گزارش، برخی از جزم‌اندیشی‌های نژادپرستانه، یهودستیزانه و بیگانه‌هراسانه همچنان آشکارا در جامعه فرانسه قابل مشاهده بوده، در حالی که ابراز آن‌ها اشکال جدیدی به خود گرفته، گوناگونی بیشتری یافته و از شدت افزون‌تری برخوردار شده است.

بر اساس گزارش روزنامه لو موند، فرانسه در سال جاری پنجاهمین سالگرد اجرایی شدن «قانون اول ژوئیه ۱۹۷۲» مبتنی بر تعیین مجازات برای توهین‌های نژادپرستانه و بدنام‌سازی (افتراء)، همچنین تحریک دیگران به اعمال تبعیض، انزجار یا خشونت نژادی و پنجاه و یکمین سالگرد تصویب کنوانسیون بین‌المللی رفع تمامی اشکال تبعیض نژادی را در حالی جشن می‌گیرد که بنا بر گزارش کمیسیون ملی مشورتی حقوق بشر، گفتمان‌های حاکی از بدنام‌سازی و انگ زدن و فحواهای نژادپرستانه و بیگانه‌هراسانه در جامعه این کشور کاملاً از میان نرفته است.

گفتنی است که این موارد به ویژه به دلیل شیوع بیماری کووید - ۱۹ افزایش یافته و منجر به بروز مجدد نظریه‌های توطئه مبتنی بر یهودستیزی شده، همچنین کارزارهای انتخاباتی سال ۲۰۲۲ میلادی در این کشور به تجدید دل‌مشغولی‌های جامعه فرانسه در قبال موضوعاتی چون، مهاجرت و امنیت انجامیده است.

این در حالی است که شاخص رواداری در قبال اقلیت‌ها در این گزارش که از رتبه صفر (نارواداری مطلق) تا صد (رواداری مطلق) تقسیم بندی شده، نمایانگر افزایش ناگهانی نارواداری نبوده و در حال حاضر رتبه ۶۸ را به خود اختصاص داده است که دو رتبه بالاتر از سال ۲۰۱۹ میلادی و ۳ رتبه بالاتر سال‌های ۲۰۱۷ و ۲۰۰۹ میلادی است.^{۳۶}

^{۳۶} گزارش روزنامه لو موند. قابل بازیابی در لینک:

۴- افزایش گرایش‌های راست افراطی و نژادپرستی نوین در فرانسه و سایر کشورهای

اروپایی

به گزارش نشریه پولیتیکو در روز چهارشنبه ۲۹ تیر ماه ۱۴۰۱، به رغم پایان یافتن تحولات مرتبط با انتخابات فرانسه، چنین به نظر می‌رسد که گفتمان‌های نژادپرستانه‌ای که در برخی از کارزارهای سیاسی نمود قابل ملاحظه‌ای یافته است، همچنان قصد ترک فضای این کشور را ندارند.

این در حالی است که ظهور حزب راست‌گرای افراطی «مجمع ملی» و برتری قابل توجه آن در پارلمان فرانسه نمایانگر این امر است که نژادپرستی بی‌محابا اکنون به روندی کاملاً قابل پذیرش در این کشور تبدیل شده، گفتمان‌های جزم‌اندیشانه رکن سیاسی ثابت فرانسه و سایر کشورهای اروپایی به شمار آمده و همزمان محدوده جامعه مدنی کوچک و کوچک‌تر شده است.

بر اساس این گزارش جوامع اقلیت فرانسه پیشاپیش با قوانین و مقررات محدودکننده دولت امانوئل مکرون مواجه شده‌اند. همچنین چندین سازمان جامعه مدنی، به ویژه سازمان‌های حامی حقوق مدنی مسلمانان طی چند سال گذشته و به دستور ژرالد دارمنین^{۳۷} وزیر کشور فرانسه، بدون هر گونه بررسی قضایی انجلال یافته‌اند و این در حالی است که شورای حکومت - بالاترین دادگاه اداری فرانسه - مکرراً از دارمنین حمایت کرده و مردم فرانسه در پی کوچک‌تر شدن فضای مدنی، مورد هدف مقام‌های این کشور قرار گرفته‌اند - روندی که با ادعای استقلال نظام قضایی فرانسه فاصله قابل توجهی دارد.

از سوی دیگر، در دوران شیوع بیماری کووید-۱۹، زنانی که هم ماسک بهداشتی به صورت داشته و هم محجبه بودند، همچنان به این سبب که صورت‌شان به طور کامل پوشیده است، جریمه می‌شده‌اند و گفتنی است که منطقه سن - سن - دنیس که از مناطق برخوردار از تنوع قومی در فرانسه به شمار می‌آید، در دوران همه‌گیری بیش از کل مناطق کشور جریمه دریافت کرده است.

^{۳۷}Gérald Darmanin

مطابق با این گزارش در حالی که حزب راست‌گرای افراطی «مجمع ملی» اکنون ۸۹ کرسی از کرسی‌های پارلمان فرانسه را به خود اختصاص داده - افزایش بی‌سابقه ۱۱ برابری - سازمان جامعه مدنی مقابله با اسلام‌هراسی در اروپا، مستقر در بلژیک، بر این باور است که عادی‌سازی گفت‌وگوهای راست‌گرای افراطی از سوی حزب ریاست‌جمهوری فرانسه امکان این پیروزی را برای «مجمع ملی» فراهم آورده تا تلاش‌ها در راستای پایمال نمودن حقوق بنیادین اقلیت‌ها افزایش فزون‌تری یابد.

در ادامه این گزارش آمده است که به نظر می‌رسد در حال حاضر، دولت فرانسه آزادی جمعیت مسلمان کشور را تهدیدی بزرگ به شمار آورده و از سوی دیگر، نه تنها مواضع و قوانین اسلام‌هراسانه خود را تداوم بخشیده، بلکه برخی از اعضای حزب ریاست‌جمهوری به همراهی با گرایش‌های راست افراطی حزب مجمع ملی تمایل ورزیده و حتی این تردید را رقم زده‌اند که شاید این حزب از اساس حزبی راست‌گرا به شمار نیاید.

این در حالی است که شورای حکومت در هفته‌های گذشته استفاده از بورکینی (مایوی اسلامی) را برای زنان مسلمان ممنوع به شمار آورده تا آن‌ها را بیش از پیش به حاشیه براند و در تحولی دیگر حتی متوفیان مسلمان نیز از این محدودیت‌ها در امان نمانده و بر اساس لایحه مناقشه‌برانگیز ضد جدایی‌طلبی، نمادهای اسلامی باید از سنگ‌های قبور مسلمانان حذف شوند. بر این اساس به نظر می‌رسد که حتی تدفین مسلمانان بر اساس عقاید مذهبی‌شان نیز نوعی اقدامی جدایی‌طلبانه به شمار می‌آید.

مطابق با این گزارش، در حالی که مکرون تلاش نموده تا خود را به عنوان حامی اندیشه‌های لیبرال اروپا در قبال گرایش‌های راست افراطی به تصویر بکشد، اما حقیقت این است که خود به مثابه عاملی در راستای پیشبرد این گرایش‌ها عمل کرده است - هم‌راستا با روند عادی‌سازی نژادپرستی و تبعیض که تنها مختص به فرانسه نبوده و مخاطره آن در سطح اروپا نیز قابل لمس است.^{۳۸}

^{۳۸} گزارش نشریه پولیتیکو. قابل بازیابی در لینک: